

מ"ת 3889/03 - מדינת ישראל נגד עלי אל טורי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 17-03-3889 מדינת ישראל נ' מוצטפא(עצי) וOTH
תיק חיזוני: 37097/2017

בפני כבוד השופט עמי קובי
המבקשת מדינת ישראל
נגד עלי אל טורי
המשיב

ב"כ המבקשת: עו"ד רננה טויטו-משה

ב"כ המשיב 2: עו"ד זאב יישניה

החלטה בעניינו של המשיב 2

רקע

1. בקשה לעיון חוזר בטעמו של המשיב 2 (להלן: "המשיב") עד תום ההליכים בעניינו. הבקשה מתיחסת לסוגיות הריאות לכואורה, לאחר שהלמה חקירה שבוצעה על-ידי המשטרה, בהנחהית הפרקליטות, בעקבות בקשה ב"כ המשיב. במסגרת החקירה נחקרו עדים מטעם המשיב אשר ביקשו לתמוך בטענת אלibi שלו.

2. כנגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים בעניינו.

בד בבד עם הבקשה הוגש נגד המשיב כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע**, לפי סעיף 499 בחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן: "החוק"); **ניסיונו שוד**, לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 25 בחוק; **ניסיאת נשק**, לפי סעיף 144(ב) בחוק **וחבלה בכונה חמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) בחוק (ריבוי עבירות).

3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, המשיב עובד כשומר סייר באתר בנייה. איסמעיל מוסטפא (להלן: "**איסמעיל**") עובד באתר בנייה בו עובדים גם פועלים אזרחי סיין. בין המשיב לבין איסמעיל קיימת היכרות על רקע העבודה משותפת בעבר. כחודשיים - שלושה עובר למთואר בכתב האישום, פנה המשיב אל איסמעיל וביקש ממנו לעדכן אותו כאשר יבחן בפועלים מקבלים כסף באומרו כי " **יהיה לכם ערימות כסף, אנחנו לוקחים את הכספי**" או מילים דומות. ביום 23.1.17 נקרא צ'ין קיישן (להלן: "**צ'ין**"), אשר הינו ראש צוות באתר הבניה, לשדרד באתר הבניה כדי לקבל את המשכורת החודשית של כל הפועלים, שם נמסרה לו משכורתו בסך 250,000 ₪ במזומנים. באותו עת, נכח איסמעיל במשרד והבחן במסירת הכספי לצ'ין. איסמעיל פנה אל מנהל העבודה ושאל "מה עם הכספי שלו" בכוונתו לכסף אותו חב לו האחرون, מנהל העבודה השיב כי יסדר עימיו את החוב במועד מאוחר יותר. או אז החליט איסמעיל לעדכן את המשיב כי הפועלים קיבלו את הכספי. **איסמעיל התקשר אל המשיב ועדכן אותו כי הפועלים קיבלו את הכספי, והשניים קשו ביניהם קשר לשודם את הפועלים.** במסגרת הקשר

עמוד 1

שוחחו השניים שוב וקבעו להיפגש. בשעה מאוחרת יותר הגיעו המשיב ואדם נוסף לאתר הבניה כשהם רוכבים על אופניים וקסדות לראשם. איסמעיל הגיע אל המשיב ובמהלך השיחה הורה לו המשיב לענות מעטה למספר טלפון שאינו מכיר (להלן: "טלפון המבצעי"). במהלך אותו היום, במסגרת הקשר שוחחו המשיב ואיסמעיל זה עם זה במספר רב של פעמים בטלפון המבצעי, במהלך השיחות ערכו איסמעיל את המשיב באשר למיקומם של הפועלים.

בשעה 19:30 פנה צ'ין לאיסמעיל וביקש ממנו לכבות את הגנרטטור, ואולם הוא סרב ואמר לצ'ין שיכבה את הגנרטור בעצמו וזאת במתירה לעכבו. **לאחר מכן התקשר איסמעיל למשיב וערכו אותו כי הפועלים יוצאים מהאתר, כדי שייצא לביצוע השוד כמתוכן.** בהמשך למתואר יצאו הפועלים מהאתר, כאשר על גבו של צ'ין תיק שבו הכסף, והחלו לרכיב על גבי אופניים חשמליים לכיוון ביתם. **כאשר הגיעו לשביל הסמור לביתם,** הבחינו במשיב ובאדם נוסף, שהווים איננה ידועה כלראשם קסדות אופניים ובידיהם אקדחים מושתים לכיוונם. בנוסף החזיקו השנאים סכין ופטיש. אז החל המשיב והאחר לירות לעבר הפועלים ופצעו בשניים מהם. צ'ין העביר את התיק וбо הכסף לאזרור בטנו וניסה לנוס. בשלב זה ירו לעברו המשיב והאחר והוא נפגע ברגליו. בעודו מוטל על האדמה, ניסה צ'ין לzechול לכיוון ביתו, אך הנאשם והאחר השיגו אותו והחלו להכוותו בחזקה בראשו, באמצעות פטיש, פעמיים רבים. שלא הרפה צ'ין מהתיק, הוציא אחד מהשנאים סכין, דקר את צ'ין בשתי ידייו וניסה לחתוכו את רצועות התיק, בעוד המשיר להכוותו בראשו באמצעות פטיש, עד אשר נהיה מטוושטש והתערפלו חושיו.

זמן שהמשיב והאחר נאבקו בציג הצליח אחד הפועלים לקום על רגליו ונס לבתו להזעיק עזרה. עבר אורח אשר הבחן במתරחש קרא לעבר המשיב והאחר ואלו הרפו מצ'ין ונסו מהמקומם. כתוצאה מהמעשים נגרמו לציג פצעי ירי ושבירים בגפיים, חתכים בידי, חוסר ישור ביד שמאל, חתכים ברקה ובקרקפת, פגיעה בשירים והוא נזקק לניתוח וטיפול רפואי, ואילו לפועלים נגרמו פצעי ירי ברגליהם, אחד מהם אף נזקק לניתוח, והם נזקקו לטיפול רפואי.

4. ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכואורה, ביום 9.4.17 ניתנה החלטה על ידי כב' השופט א' יקואל לפיה **"לאחר שעינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות לכואורה שהועבר לעינוי, התרשםתי מקיומה של תשתיית ראייתית לכואורה שיש בה את העוצמה הנדרשת להרשעת המשיב בעבירות המוחסוט לוי, לאחר עיבודה בכור התיוך הראייתי של המשפט עצמו".**

5. ביום 25.5.17 ניתנה החלטה על ידי כב' השופט נ' בכור לפיה: **"לאחר שנדרשתי לטיעוני הצדדים, ועינתי בתסוקר המעצר, כמו גם בכתב האישום והבקשה למעצרו עד תום ההליכים של השיב - אני סבורני כי אין מקום להיעתר להמלצת שירות המבחן, לשחררו של המשיב לחופה/למעצרו באיזוק אלקטורי - ויש להורות על הארכת מעצרו עד תום ההליכים".**

ערר על החלטות אלה, אשר הוגש לבית המשפט העליון, נדחה בהחלטה מיום 2.7.17 שניתנה על ידי כב' השופט י' דנציגר לפיה: **"בענייננו סבורני כי קיימות די ראיות לכואוריות המצביעות על חלקו הלאור של העורר בפרש... סבורני כי החלטה זו של בית המשפט המחויז היא החלטה מבוססת ומנומקת, ואני מוצא מקום לשנות ממנה... סבורני כי מכלול השיקולים מטה את הcpf לטובת הותרתו במעצר מאוחר סורג ובריח".**

6. ביום 21.8.17 הוגשה בקשה לעיון חוזר ובה עתר ב"כ המשיב להורות על בדיקת טענת אלibi אשר נתענה על ידי המשיב בעת חקירותו, אשר לטענת ב"כ המשיב, לא נבדקה עד תום. לבקשת זו צרף

ב"כ המשיב 7 תצהירים של מקרים ובני משפחה של המשיב אשר יש בעודותם, לטענתו, כדי לבסס את טענת האלibi של המשיב.

.7. ביום 3.9.17 התקיים דיון בבקשת המשיב לעין חזר, בסופה הורה כב' השופט יקואל כי המבוקשת תודיע תוך 7 ימים כיצד בכוונתה לפעול.

ביום 10.9.17 הודיעה נציגת המבוקשת כי לאור המלצה בבית המשפט ומבלתי שיהה בכך כדי לחזור לדברי המבוקשת באשר למשקל שיש ליתן לעדויות, תחקור משטרת ישראל את העדים כUMBOKASH.

.8. ביום 8.10.17 העבירה המבוקשת חומר ראיות נוסף, אשר כולל הודעות אשר נגבו מביעלי התצהירים, אשר על פי הנטען מספקים למשיב אלibi למועד ביצוע השוד המיוחס לו בכתב האישום. לאור חומריה החקירה החדש הלאו, עתר ב"כ העורר לעין מחדש בתשתייה הריאיתית נגד המשיב ובמעצרו.

טייעוני הצדדים

.9. לטענת ב"כ המשיב, עו"ד זאב וישניה, ממצעי השלם החקירה שנערכה על ידי משטרת ישראל מAshim את טענת האלibi של המשיב. הבסיס לטענת האלibi הינו אותו אירוע טראגי בו שהה הנאשם באבל מות בתו. מועד הפטירה והאבל אינם נתונים בחלוקת. המארג העובדתי של התקיק הזה לאור המסמכים הננספים יוצר חוסר איזון בהורתה המשיב במעצר. כאשר מדובר בראשות נסיבות, נשאלת השאלה האם יש בכוחן של הראיות החדשות להחליש את הראיות לכואורה נגד המשיב, או לפחות להצביע על אפשרות אחרת שכן הנאשם הופל על ידי שותפו. האירוע בוצע ב- 23.1.17, שנה אישור מבית החולים כי רعيיתו של הנאשם שוחררה ביום 20.1.17 לאחר "לידה שקטה". אז גם נפתחה סוכת האבלים. התצהירים שהוגשו מפורטים אף יותר מהעדויות שנגבו. החוקרים לאניסו לבדוק את הדברים אלאניסו לערער את העדים או להוכיח שהם חיבים טוביה כלפי הנאשם. הנאשם אמר בחקרותיו כי היה מצוי באבל וכי היה בבית עם רעייתו בעת האירוע, החוקרים זללו בו ולא ערכו בדיקה כלל. העובדה שהעדים לא ידעו למסור את התאריך המדויק אינה מלמדת דבר. הם ידעו כי מדובר היה ביום האבל. להיפך, אם היו זוכרים את התאריך המדויק, היה הדבר מעלה את החשד לתיאום גרסאות. גם העובדה שיש לאוטם עדים עבר פלילי אינה מלמדת דבר. העבר הפלילי שלהם אינו רלוונטי, ואין להם הרשות במסירת עדות שקר. מדובר באנשים אשר נמצאים בסביבתו של הנאשם, ככלם מסרו כי ראו אותו בשעות אחיה"צ והערכו ולא בשעות הבוקר בהן הם עובדים. רعيיתו של הנאשם במצב נפשי קשה וניתן להבין את מצבאה על רקע התרבות שחווותה.

.10. לטענת ב"כ המבוקשת, עו"ד רננה טיטו משה, המשיב 1 הודה בחקרותיו במשטרת הפליל את הנאשם במעשי. בהחלטת כב' השופט יקואל נקבע כי יש ראיות לכואורה וכי אין בהן קרשם. ההחלטה זו כמו גם החלטת כב' השופט בכור באשר למעצרו של הנאשם, נבחנה על ידי בית המשפט העליון במסגרת ערע שהוגש על ידי ב"כ המשיב ואושרה. הראיות נבחנו על ידי שתי ערכאות והטענה לאלibi דינה להידחות.

בחקירה ראשונה מיום 1.2.17 בשורה 84, כאשר נשאל הנאשם היכן היה ביום האירוע הוא מישב שהוא אינו זוכר. רק בחקירה מיום 5.2.17 כאשר נשאל שנית, נזכר שהיה עם רعيיתו. לכל שבעת המצהירים "שנזכרו" לבוא חצי שנה לאחר ביצוע העבירה ולטעון כי הם זוכרים לבדוק שהו אליו באותו מועד יש הרשות קודמות. דריש חמוצה אשר טוען כי היה עם הנאשם לאורך כל הזמן בסוכת האבלים, אינו מכיר את מספר הטלפון של

המשיב, אינו יודע מה הוא עושה בחיים ואני יודע כמה ילדים יש לו. חיליל אלטורי, שהוא אחין של המשיב, נמנע מהגיא למשטרה ולזעוק את חפותו של הדוד שלו, טוען כי הוא היה איתו בסוכת האבלים אבל לא היה בקשרתו כל הזמן. מגידי אזרגגה, לטענתו חבר טוב של המשיב אשר ידע כי המשיב עצור כבר שבוע אחריו, ובכל זאת במשך חצי שנה לא הגיע למשטרה למסור אליו. סיד אל נצצרה לא זכר את תאריך פטירת הילדה ולא זכר באיזה חדש זה היה. נאף ابو צייד מצין שכבר ביום המעצר ידע שהמשיב עצור ובכל זאת אין ידוע להסביר מדוע לא הגיע למשטרה במשך חצי שנה. ידעו ابو עיסיה מצין כי הילך לבקרו במשך שעה או שעתיים כך שהוא כלל לא מוסר אליו. איברהים אלטורי, אחיו של המשיב, אשר הינו בעל עבר פלילי כבד וריצה 4 מאסרים, מסר כי היו 150 איש באבל ואני יודע להסביר מדוע לא הגיע למסור עדות עד עתה.

אין שום ראייה כי אכן הייתה סוכת אבלים. המשיב עצמו מעולם לא מסר את שמות האנשים האלה כמו שיכולים לספק לו אליו. הינו מצפים שאדם שישב בסוכת אבלים יוכל שם היה וכך שחי 100 אנשים שראו אותו שם. אך המשיב לא עשה כן, אלא טוען תחילת כי אכן זכר הילך ובהמשך מוסר כי היה עם אשתו. משכך מדובר בעדויות שאין להן כל משקל ואני בהן כדי לשנות את החלטת בית המשפט.

דין ומסקנות

11. ב"כ המשיב טוען כי במסגרת חקירתו של המשיב במשטרה, מסר המשיב טענת אלטורי, אשר לא נבדק על ידי המשטרה, ولو הייתה נבדקת כראוי היה הדבר שופך אור על מצב הריאות לכואורה. עוד טוען על ידי ב"כ המשיב כי ישן עדויות חדשות אשר תומכות בעונת האלטורי של המשיב ומלמדות כי בעת ביצוע המתואר בכתב האישום, היה המשיב בסוכת אבלים בנוכחות מספר רב של אנשים, אשר באו לנחמו על אובדן בתו התינוקת.

12. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים **שוכנעתי כי אין בטענת האלטורי של המשיב ובראיות החדשות שהובאו כדי לשנות מהקביעה באשר לקיומן של הריאות לכואורה.**

בחינת משקלן של ההודעות שנמסרו על ידי העדים במשטרה

13. בעקבות בקשת המשיב והתחזיריהם שהוגשו, גבתה המשטרה את העדויות הבאות:

א. **הודעת דריש חמאדה מיום 2.10.17** - מסר תחילת שהוא חבר של אחיו של המשיב, איברהים אלטורי. כאשר נשאל לקשר שלו למשיב מסר כי הוא חבר ילדותו שלו (זאת על אף שהפרש הגילאים בין המשיב הוא של 9 שנים). לא ידע למסור מה עשה המשיב, מה מספר הטלפון שלו, מה שמה של רעייתו או כמה ילדים יש למשיב. מסר כי הגיע לנחם בכל ימי האבל החל מהשעה 16:30 ועד 22:00. טען כי במקום היו יותר ממאה אנשים. כן טען כי במהלך האבל ראה את המשיב כל הזמן בבית, ואולם בהמשך הוסיף כי "לא ישבתי לידו. הוא ישב בהתאם ונכנסנו לסתוכה. לא שמתי לב אם הוא נעלם או לא אני חשב שהוא כל הזמן היה שם". כמו כן הוסיף כי לא הגיע עד עתה למשטרה משום שלא התבקש לעשות כן. אישר שב吃过 ריצה עונש מאסר בעבירות של שחזור בסמים ותקיפה.

על-פני הדברים מדובר בגרסה שקיים קושי לקבל, אף במסגרת הריאות לכואורה, כאשר אין הילמה בין רמת ההיכרות הנמוכה של העד עם המשיב לבין טענתו לגבי השוואתו עמו במהלך ימי האבל, וממילא אין העד טוען שהיא במחיצתו של המשיב כל אותו המועד.

ב. **הודעת מגידי אזרגגה מיום 2.10.17** - שכנו של המשיב מילדות, מסר כי ראה את הקמת אוהל האבל. אין ברשותו את מספר הטלפון של המשיב, לא ידוע בת כמה הייתה התינוקת שנפטרה (וזאת ועוד

שהתינוקת נולדה ללא רוח חיים), לא יודע את שמה של אשתו של המשיב, ואף מוסר כי אשתו של העד אינה מכירה את אשתו של המשיב. איןו זוכר את המועד המדויק של סוכת האבלים, למעט העובדה שהדבר היה בחודש ינואר. הגיע בשלושת ימי הניתנים לנחם את האבלים, ביום האבל עזב בשעה 00:24:00 ואילו ובארבעת הימים שלאחר מכן נשאר עד השעה 21:00. טוען כי יודע שהמשיב נעצר לאחר שבוע או שבועיים, אך לא ידע על מה הוא נעצר. מסר כי לא ידע שעלי הגיעו למשטרה ולמסור עדות.

אף בגרסה זו, על-פני הדברים מדובר בגרסה שקיים קושי לקבל, ولو במסגרת הראות לכואורה, כאשר אין הילמה בין רמת ההיכרות הנמוכה של העד עם המשיב לבין טענתו לגבי השהות עמו במהלך ימי האבל.

ג. **הודעת סיד אל נצקרה מיום 2.10.17** - חברו של המשיב, גדו ייחד בשכנות. מסר כי מזמן לא ראה את המשיב ואז נאמר לו שהוא בכלא. לא זוכר מתי נפטרה בתו של המשיב, סבור שהיתה בת כמה חודשים כאשר היא נפטרה (בעוד שעסוקין בלבד שקטה), לא יודע האם אשתו של המשיב נקחה באבל או הייתה בבית החולים. איןו יודע את שמה של אשתו של המשיב, ואף מוסר שאשתו של העד אינה מכירה את אשתו של המשיב. הלך בכל ימי האבל משעות אחר הצהרים ועד לשעה 21:00-20:30. ישב שם עם המשיב ומשפחותו. לא זוכר את החודש של ימי האבל **"זה היה או בתקילת השנה או בסוף השנה"**. נשאל מדוע לא הגיע למסור עדות קודם לכן, וטוען כי לא ידע כלל שהמשיב בכלא עד שהגיע אליו עוזר וסיפר לו.

אף בגרסה זו, אין הילמה בין רמת ההיכרות הנמוכה של העד עם המשיב, לבין טענתו לגבי השהות עמו במהלך ימי האבל.

ד. **הודעת נאי אבו זיאיד מיום 2.10.17** - קרוב משפחה של המשיב, אבויהם הם בני דודים ואחיו של המשיב נשאים לאחיזתו של נאי. ראה את המשיב עוד בזמן מעצרו בבית המשפט. כשהתברר של המשיב נפטרה התקשר אליו אחיו של המשיב **"קברנו אותה אני חשב ב 19 ואז הקמנו את הסוכה של אותו יום הצהריים"** אחר כך מוסיף כי זה היה ב- **19 או 20 לינואר**. זוכר את התאריך כי יומיים שלושה לאחר מכן המשיב נעצר (זאת בעוד שעדיין כתוב האישום המשיב עצור מיום 1.2.17). מסר בתצהיר כי ראה את המשיב בסוכת האבל. סוכת האבלים היא למשך שלושה ימים. מסר כי גם אחיו ימי האבל המשפחה הקרובה נשארת. לא הגיע למשטרה למסור עדות כי לא נתקesk.

עדותו של עד זה, ככל שתתקבל כנוכנה, אין בה כדי לתמוך בטענת האלibi. אםقطו של העד, התינוקת הלכה לעולמה ביום 19.1.17, וסוכת האבלים הוקמה לכל המאוחר בצהריי יום 17.1.17, הרי שלושת ימי האבל הסתיימו לפני תאריך 23.1.17 בערב, מועד ביצוע העבירה לכואורה.

ה. **הודעת חיליל אלטורו מיום 2.10.17** - אחינו של המשיב. מתאר כי הלך כל יום לבית האבלים החל מהשעה 17:00 ועד לשעות הערב וראה שם את המשיב. אח"כ המשיך לבקר גם אחיו ימי האבל. בהודעה מסר:

"ש. איך אתה יכול לזכור שעלי [המשיב - ע.ק.] לא יצא או כן יצא חצי שנה אחרי אותם ימים?"

ת. "אני ראייתי אותו אבל לא הייתי דבוק אליו"

ש. כלומר יכול להיות שהוא יצא וחזר לשעה ככה?

ת. אולי. לא יודע."

בגרסה זו, על-פני הדברים, אין כדי להבהיר האם סוכת האבלים אכן הייתה ביום האירוע (23.1.17), ואין בה כדי לשולח אפשרות שהמשיב לא נכח בביתו או בסוכה בתאריך האמור.

א. **אבו עסא עידיו מיום 10.17.2017** - מכיר את המשיב בערך 4 שנים דרך העבודה. אינו זוכר תאריך מדויק, אך זוכר כי בחודש ינואר נפטרה בתו של המשיב והוא נעדן מהעבודה במשך שלושה ימים. הוא היה הולך אליו, לאחר שעות העבודה במשך שלושת ימי האבל למשך שעה או שעתים. במהלך אותו הזמן ראה את המשיב נכנס ויצא מהבית לכמה דקות. נשאל מדוע לא מסר עדות, ומוסר כי אינו יודע מה ההבדל בין תצהיר לעדות. אינו זוכר אם לאחר ימי האבל שב המשיב לעבודה.

בגרסה זו אין כדי להבהיר האם סוכת האבלים הייתה ביום האירוע, וכן לא ברור באילו שעות בבדיקה שהעדי בסוכת האבלים. מעודתו עולה כי היה מגע לשעה או שעתיים ואין בכך כדי לשולח את האפשרות כי המשיב לא נכח בביתו או בסוכת האבלים לאחר שעזב את המקום.

ג. **אברהם אלטורי מיום 10.17.2017** - אחיו של המשיב. כאשר נפטרה בתו של המשיב הוא הקים את הסוכה יחד עם גיסו, והמשיב היה איתם כל הזמן. טוען כי בכל שלושת ימי האבל היה צמוד למשיב מהבוקר עד השעה 00:23. עד השחרור מהכלא בשנת 2010, אף אינו זוכר בגין מה ריצה עונש מאסר. ריצה בעברו ארבעה מאסרים. האוהל הוקם ביום שבו אשתו של המשיב שוחררה מבית החולים. ביום האבל היה שם מהבוקר עד השעה 00:23, למעט ביום השני של האבל, שהואஇ את עד השעה 18:00. היי בערך 100-150 אנשים. נשאל מדוע לא הגיע למשטרת למסור עדות והשיב "למה ישמעו ממני??? בעצם לעו"ד... בחודש שבע. חשבתי שעלי ישחרר אבל הוא לא שוחרר אז הלכתי לאנשים ולחברים שראו את עלי באבל וביקשתי מהם לבוא לעו"ד ולמסור תצהיר". נשאל מדוע ניגש לעו"ד רק חצי שנה אחרי שנעצר המשיב ועונה "זה המצב בסדר". אומר כי אינו יודע מתי בוצע השוד אבל "אני זוכר שבימים אחרים האבל הוא היה איתני".

אף גרסה זו רצופת קשיים ופגמים, ונגועה באינטראס ברור של העד לסיע לאחיו, עד אשר כבר בשלב זה של ראיות לכואורה קיים קושי לתת לה משקל כלשהו.

14. התבוננות כללית על גרסאות העדים מעלה כי אין בהם כדי לבסס אלibi למשיב. ראשית, על פי המסמכים הרפואיים, השחרורה רגעיתו של המשיב מבית החולים ביום 20.1.17. על פי עדותו של **נאייף אבו זיאיד** הסוכה הוקמה ביום בו נקבעה התינוקת שהינו לכל המאוחר ביום 20 לינואר. מהעדויות עולה כי ימי האבל בסוכת האבל נמשכו 3 ימים, הינו על פי הראיות החדשות לאמן הנמנע כי סוכת האבלים פורקה כבר ביום 22.1.17, או לפחות ביום 23.1.17 בשעות הצהרים, שעה שהאירוע המתואר בכתב האישום התרחש ביום 17.23.1.17 בשעות הערב. אין בראיות החדשות אינדיקציה לכך שבתאריך 23.1.17 בערב המשיב עדין היה ימי האבל והגיעו מבקרים. אם כך הדבר, הרי שעודיעות העדים באשר להימצאות המשיב בסוכת האבלים בשלושת ימי האבל אין רלוונטיות למועד ביצוע השוד, כאמור ביום 23.1.17 בערב.

15. שנית, גם בהינתןoSוכת האבלים עדין הייתה קיימת בערב יום 23.1.17, מועד ביצוע העבירה, הרי שמדובר בדרישת חמזה וחיליל אלטורי, עולה כי גם בתקופת ימי האבל בסוכת האבלים הם אינם יכולים לומר בבזואות היכן היה המשיב בעת ביצוע השוד המיחסם לו. גם עדותו של **סיד אל נצארה** מעלה תהיות נוכח העובדה שהוא אינו יודע את התאריכים של ימי האבל ולא ברור מעדותו מתי בבדיקה ראה את המשיב במועד ימי האבל. נוכח זאת סבורני כי אף בשלב זה של ראיות לכואורה, ומכל לקבוע ממצאים

בנוגע למהימנות הגרסאות, אין עדויות אלה כדי לבסס טענת אלבי.

16. גם מגרסתו של **אברהם אלטורי**, אחיו של המשיב, עולה اي בהירות, העובדה שהוא טוען באופן גורף כי המשיב היה אליו כל הזמן, לא רק שאינה בעלת משקל גבוה ואין בה כדי לספק אלבי למועד בו בוצעה העבירה אלא אף עומדת בסתרה לגרסתו של המשיב עצמו, אשר טוען כי יצא ביום אלו למקומות שונים.
17. כמו כן, באשר לעדויות של העדים האחרים, לא ניתן שלא לתהות מדוע, אם הדברים שמסרו אכן נכונים, על אף קרבתם הנטענת למשיב, חלקם הציגו עצמן חברים טובים וחלקם הם בני משפחתו של המשיב, לא מצאו לנכון בכך חצי שנה להתייצב ולמסור את גרסתם, אשר יכולה הייתה להביא לכוארו לשחרורו של המשיב. בפרט הדברים אמרו בקשר לאחיו של המשיב ולקרוב משפחתו, אשר ידעו בזמן אמת על מעצרו ואף נכוו בדינוי מעצרו.
18. בשולי הדברים יצוין כי לחובתם של כל העדים, למעט מג'ד אזרגנה, הרשות קודמות בעבירות אלימות, סמים ורכוש, חלקם אף ריצו מסרים, מכאן כי הליכי החקירה והמעצר אינם זרים להם, והיה סביר להניח כי מרגע שיידעו כי יש ביכולתם לספק אלבי למשיב, היה עליהם הגיע מידית לתחנת המשטרת ולמסור את גרסתם.
19. אל תמיות רבות אלו מצטרפת גרסתו של המשיב, כפי שיפורט להלן.

גרסת המשיב באספקלריה של טענת האלי

20. מביקורת גרסתו של המשיב, כפי שנמסרה בחקירותו במשטרת עוללה כי בחקירה ראשונה מיום 1.2.17 כלל לא מסר המשיב טענת אלבי, וטען כי אינו זוכר היכן היה ביום האירוע. טענה תמורה שלעצמה אם אכן היה באותו מועד בסוכת האבלים. בחקירתו זו, כאשר נשאל האם הוא זוכר היכן היה ביום השוד, השיב "לא זוכר יש לי מהשו שיפטור את הבעיה. **תבדוק את הטלפון שלי** איפה הייתה ותדע, הטלפון הזה תמיד עלי ואצלוי" (ש' 84).
21. בחקירה מאוחרת יותר, מיום 5.2.17, המשיב מסר כי במועד האירוע המתואר בכתב האישום, שהה בבית עם רעייתו בעקבות טראומה שעברו זמן קצר קודם לכן: "רוב הזמן הייתי עם בית עם האישה" (עמ' 7, ש' 9). בהמשך נשאל מדוע מכשיר הטלפון שלו אינו פעיל במשך 6 שעות בערב בו אירע השוד והוא השיב "**האישה שלי כי עברנו טראומה והפסדנו תינוק והייתי** איתה **בבית**" (ש' 32).

בהמשך החוקר מטיח בו כי גרסתו אינה מתיחסת עם פלטי איקון הטלפון אשר מלמד כי בשעה 21:49 היה בbaraר יעקב וכי בשעה 13:36 עד 14:12 היה באחור תלמי מנשה ולא היה בבית (עמ' 13 ואילך). **המשיב מאשר כי לא היה בבית** ואומר "**אולי הلتכתי לראות מישחו שם**" (עמ' 14 ש' 27). בהמשך מטיח החוקר: "**אני מסביר לך שאתה לא נמצא בבית אבל, בצהרים אתה לא בבית ובלילה אתה... לא בבית.**"

ת. כן אבל אתה לא שאלת שאלה הזאת... אתה שאלת אותי שהטלפון שלי לא היה...
פתחו".

ש. משעה חמיש עשרה... שלושים ועד עשרים ואחד... חמישים הייתה בבית?

ת. בן היתי בבית ליד האישה" (ע"מ 40 ש' 35-22).

עוד ניתן ללמידה מתמלול החקירה כי המשיב חזר על כך שהיה בבית עם רעייתו מספר פעמים (כך בעמ' 7 ש' 38,34-38,36,39,11,24,36,38,32,18 ש' 3, בעמ' 19 ש' 1,3, בעמ' 23 ש' 11 בעמ' 26 ש' 38-34, בעמ' 27 ש' 4 בעמ' 40 ש' 12-9, 35 בעמ' 41 ש' 35).

22. עם זאת, בשום שלב של החקירה לא מצין המשיב כי הוקמה סוכת אבלים בה הוא שהה בעת השוד, או אפילו שהיא בנסיבות של מישחו נוסף מלבד רعيיתו, אשר יכול לספק לו אליבי. גם כאשר מרחיב המשיב ומתרטר כי בשעה שהטלפון שלו נדם "יכול להיות שישנתי בבית, יכול להיות שהייתי מلطף את האישה, מנגב לה את הדמעות... אני בתקופה זו עברתי טראומה" (תמלול עמ' 23 ש' 14-11) הוא אינו מסביר כי הייתה סוכת אבלים או שהוא מספר רב של אנשים בבית אשר יכולים לאשר את גרסתו.

בהמשך אף מוסיף המשיב ואומר לחוקר כי הוא זכר ראייה בבית כי "יש דברים זוכרים טוב ויש דברים שלא זוכרים אותם" (תמלול עמ' 41 ש' 1) ובהמשך מוסיף "אני בתקופה הזאת... עברנו טראומה... בתקופה הזאת היתי רוב הזמן עם האשה" (ש' 39-32). וגם אז לא מוצא לנכון המשיב לציין דבר כל כך משמעותי כמו הקמת סוכת אבלים אשר נכחו בה אנשים רבים, אך לדבריו העדים, במשך שעות רבות, אשר כל אחד מהם יכול בקלות לספק לו אליבי לשעות האירוע המתואר. להיפך כאשר נשאל מדוע בשעות האירוע היה מכשור הטלפון שלו כבוי באופן שאינו תואם את דפוס פלטי השיחות שלו, הוא נותן מספר הסברים ואך לא אחד מהם מעלה את נושא סוכת האבלים והאליבי שיכולים לכוארו לספק לו עשרה אנשים, במקום זאת הוא משיב "אולי נגמרה הסוללה... אולי היתי מדבר עם האישה, אולי היתי משחקים עם הילדים" (עמ' 25 ש' 32-35).

סיכום ומסקנות

23. בתיק דן נבחנו הראיות לכוארו על ידי שתי ערכאות שונות אשר ראו עין בעין באשר לעוצמתן של הראיות לכוארו הקיימות בתיק. חומרה החקירה החדשניים אשר הctrפו לתיק זה, שהנים בעיקר עדויות של מקרים ובני משפחה של המשיב, המספקים לו לכוארו אליבי למועד ביצוע העבירה, מעלוות תהיות ותמיינות רבות. הן בשל תוכן הדברים שנמסרו על ידם, כאשר לא ברור באיזה מועד ראו את המשיב לכוארו והאם ראו אותו לאחר הזמן הרלוונטי, והן לאור העיטוי בו בחזרו העדים למסור את גרסתם.זכיר העדים הגיעו למשטרה יותר מחצי שנה לאחר ביצוע העבירות, כאשר הם יודעים שהמשיב נמצא ברגע כבר תקופה, וחילקם (בעיקר בני משפחתו הקרובים) אף יודעים באילו נסיבות ובמה הוא מושם. מובן הדבר שבשלב זה אין מקום להתייחס למהימנות העדים, ואולם על פני הדברים קיימים קשיים רבים בגרסאות אלה. גרסתם של עדים אלה אף אינה נתמכת בגרסהו של המשיב אשר כלל לא הזכיר בחקירה כי הגיעו אליו מבקרים במועד האמור.

24. על פי הפסיכיקה הנוגגת, בכדי שתיקום עליה לעזין חוזר בראיות לכוארו לאחר שנקבע כי קיימת תשתיית ראייתית לכוארו יש צורך בשינוי דרמטי אשר גורם למפה ראייתית של ממש ומטה את הcpf באופן ברור לכיוון זיכוי של נאשם.

בקשר זה יפים דברי כב' השופט ע' פוגלמן בבש"פ 7371/17 **רוחן נ' מדינת ישראל** (8.10.17), (שם אמם דין בית המשפט בגרסה כבושה של עד אשר ניתנה על דוכן העדים במהלך מסירת עדות, ואולם הדברים נוכנים בשינויים המחויבים גם לתיק זה):

"בפסקתנו נקבע כי כדי שתיקום עילת שחרור ממעצר לאחר שנקבע כי קיימת תשתיית ראייתית

לכואורית לצורך החלטה על מעצר עד לתום ההליכים נדרש להצביע על "שינוי דרמטי" בראיות ה苍בעה ועל כרטום מהותי בהן. נפסק כי "צורך להתקיים מהפר ראייתי של ממש, בבחינת הפיכת הקערה על פיה, כך שהכחפ תיטה, לאור השינוי שחל, לעבר זיכוי של הנאשם על פני הרשותו בדי".

(ראו גם בש"פ 2159/03 **חיזזה נ' מדינת ישראל**, (25.3.03)).

25. סבורני כי בנסיבות אלה, משמדובר בגרסת אליבי כבושא, ובעדים אשר מסרו גרסאות בעיתיות חח'י שנה לאחר מועד האירוע, אין בעדויות אלו כדי לכרשם בתשתיית הראיות הלאכoriaת כפי שנקבעה בהחלטה קודמת של כב' השופט יקואל בתיק זה, ואושרה בהחלטת כבוד השופט י' דניציגר.

26. בשווי הדברים יצוין כי אף אם אסמעיל יחזור בו מהודאותה בחקירה, כפי שטען ב"כ המשיב, אין בכך בשלב זה כדי להצדיק שינוי מהקביעה בדבר הראיות לכואורה. אסמעיל טרם העיד במשפט ובודאי שטרם העיד בהליך העיקרי נגד המשיב.

סוף דבר

27. **שוכנעתי כי אין בטענת האליבי של המשיב ובראיות החדשות שהובאו לפני כדי לשנות מהקביעה באשר לקיומן של הראיות לכואורה.**
אשר על כן, הבקשה לעיון חוזר נדחתה.

ניתנה היום, כ"ה חשוון תשע"ח, 14 נובמבר 2017, בנוכחות הצדדים.